

Lluís Blanc

Forma

Lluís Ventós

A photograph of a textured wall. In the foreground, there is a dark, rectangular panel with a rough, mottled surface. To the right of this panel, a white vertical bar extends upwards. The background is a light-colored wall with a fine, pebbled texture.

Catàleg: PIGMENT GALLERY · 2020

Fotografies: Lafotogràfica

Coordinació: Esther Terrés, Georgina Solanilla, Carles Torrelles

Text catàleg: Antonio Monegal

www.pigmentgallery.es

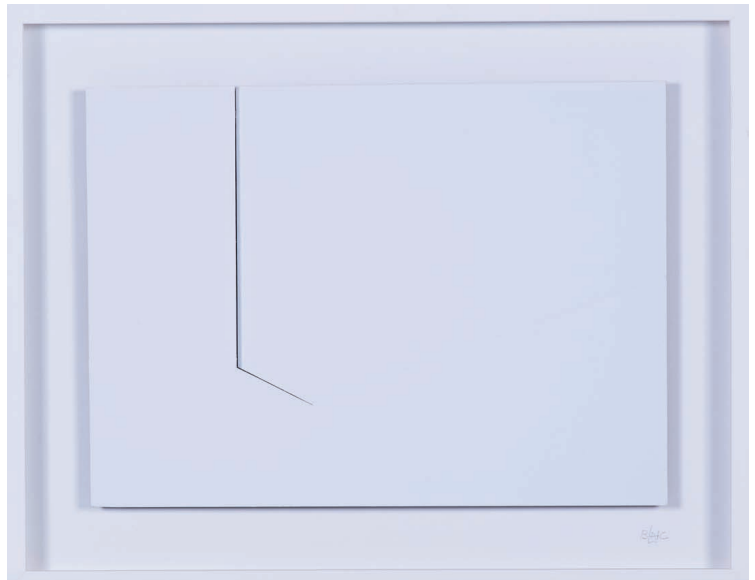

Lluís Ventós Lluís Blanc

Forma

del 13 de febrer al 17 de març de 2020

Inauguració
Dissabte 15 de febrer a les 12.00 h.

Mácula 2 · marbre i fusta · 92,5 x 51,5 x 22 cm

MOAI · fusta i ferro · 58 x 55 x 14,8 cm

Paralelas · fustes · 30 x 26,5 x 17,5 cm

MOAI · bobinga · 30,5 x 24 x 18 cm

Forma

En el espacio las formas dialogan sin palabras. Nosotros nos preguntamos. El artista responde con su elocuente silencio. No a nosotros. A otras formas que le interrogan a su vez. Compelido por el impulso, la necesidad de dar sentido al mundo, de poner orden donde no lo hay. De extraer del caos algo que todavía se llama belleza. Ojalá fuera cierto. Ojalá el mundo se plegara a esa mirada. Inquietante armonía. Como hecho a propósito. Como si todo estuviera en su sitio desde el principio del tiempo. Como si en lugar de una galería fuera un museo y las piezas ocuparan el punto exacto desde donde nos hablan. Un altar que les está destinado. ¿Qué más pedirle al arte? No puede salvarnos. Poetry makes nothing happen. Sí es, sin embargo, un flotador al que agarrarnos en medio de la tormenta. Limpieza, nitidez, deseo de sobrevivirnos. Impaciencia ante el fin. Soberana indiferencia hacia nuestra agitación. Eso tiene la forma. La emoción es otra: ver materializarse el misterio.

Dar sentido a lo que no lo tiene, poner orden donde no lo hay. ¿A qué más aspirar? Todo depende de un saber ver. Desvelar en la materia la forma.

Cada uno de los dos artistas, de los dos Lluís, tiene una poética y una trayectoria propias. Enmarcadas en el conjunto de sus producciones respectivas, las piezas de esta exposición tienen un sentido diferente, remiten a las que vienen antes y después, son un eslabón en la secuencia de una búsqueda. Expuestas a la par con las creaciones del otro, la correspondencia sorprende e impresiona. Dialogan entre sí como si en efecto se tratara de una correspondencia epistolar y cada artista hubiera enviado al otro una misiva; como si las obras hubieran nacido para interpelarse, para exponerse juntas en este lugar y este momento.

Antonio Monegal

Forma

En l'espai les formes dialoguen sense paraules. Nosaltres ens preguntem. L'artista respon amb el seu eloqüent silenci. No a nosaltres. A altres formes que l'interroguen al seu torn. Compel·lit per l'impuls, la necessitat de donar sentit al món, de posar ordre on no n'hi ha. D'extreure del caos alguna cosa que encara es diu bellesa. Tant de bo fos cert. Tant de bo el món es plegués a aquesta mirada. Inquietant harmonia. Com a fet a propòsit. Com si tot estigués en el seu lloc des del principi del temps. Com si en lloc d'una galeria fos un museu i les peces ocupessin el punt exacte des d'on ens parlen. Un altar que els està destinat. Què més demanar-li a l'art? No pot salvar-nos. Poetry makes nothing happen. Sí que és, no obstant això, un flotador al qual agafar-nos enmig de la tempesta. Neteja, nitidesa, desig de sobreviure'ns. Impaciència davant la fi. Sobirana indiferència cap a la nostra agitació. Això té la forma. L'emoció és una altra: veure materialitzar-se el misteri.

Donar sentit al que no en té, posar ordre on no n'hi ha. A quin més aspirar? Tot depèn d'un saber veure. Revelar en la matèria la forma.

Cadascun dels dos artistes, dels dos Lluïsos, té una poètica i una trajectòria pròpies. Emmarcades en el conjunt de les seves produccions respectives, les peces d'aquesta exposició tenen un sentit diferent, remetent a les que vénen abans i després, són una baula en la seqüència d'una cerca. Exposades a l'una amb les creacions de l'altre, la correspondència sorprèn i impressiona. Dialoguen entre si com si en efecte es tractés d'una correspondència epistolar i cada artista hagués enviat a l'altre una missiva; com si les obres haguessin nascut per a interpel·lar-se, per a exposar-se juntes en aquest lloc i aquest moment.

Antonio Monegal

MAKE-MAKE · collage · 96 x 72,5 cm

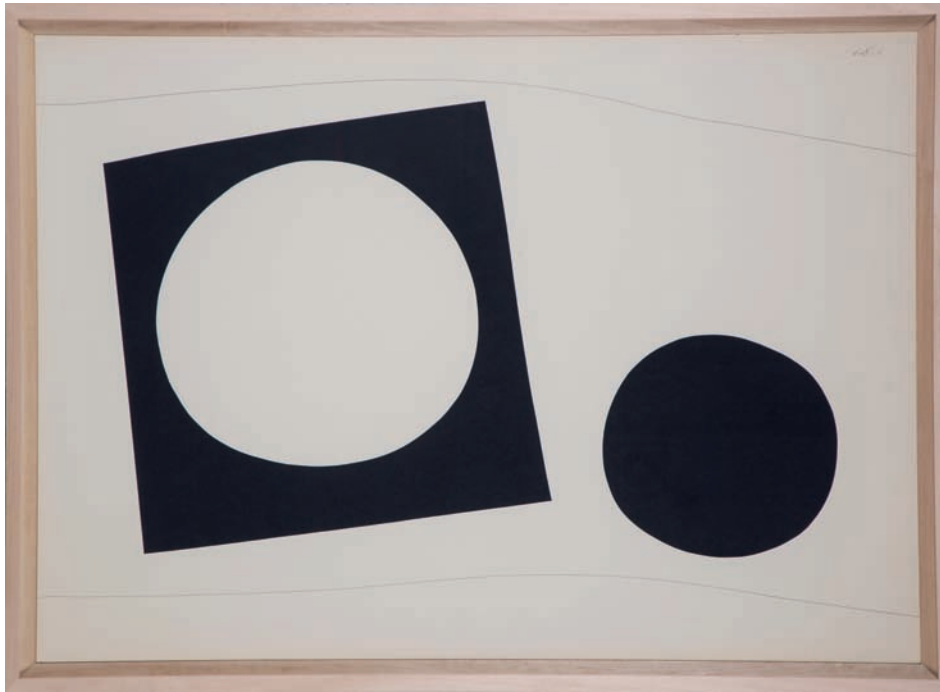

MAKE-MAKE · banus i fustes · 39 x 36,5 x 7 cm

Horizonte · fustes · 29,5 x 23 x 13,8 cm

IBO · collage · 74 x 103 cm

IBO · fusta ferro · 48,5 x 55,3 x 14,3 cm

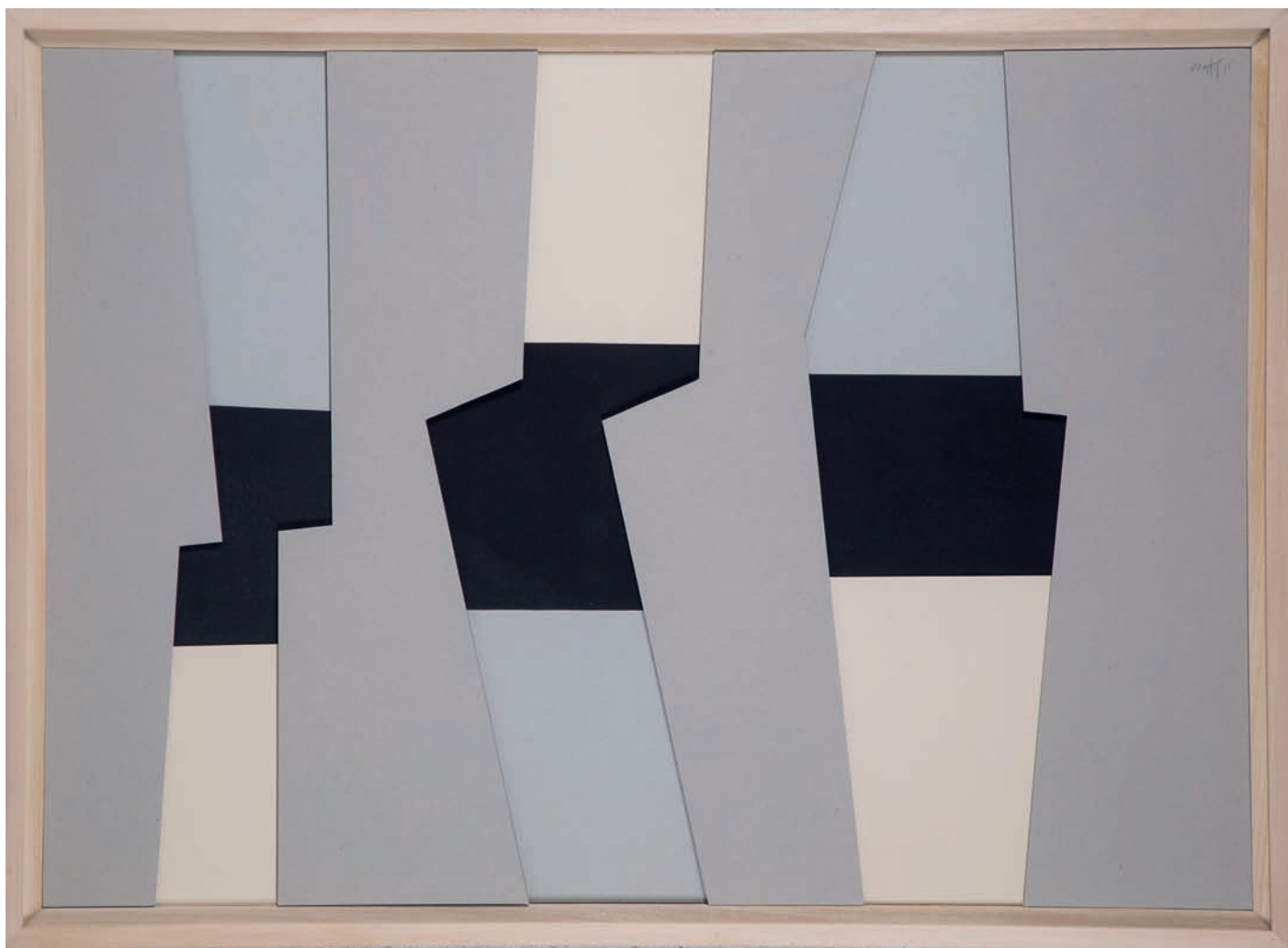

MOAI · collage · 98 x 73 cm

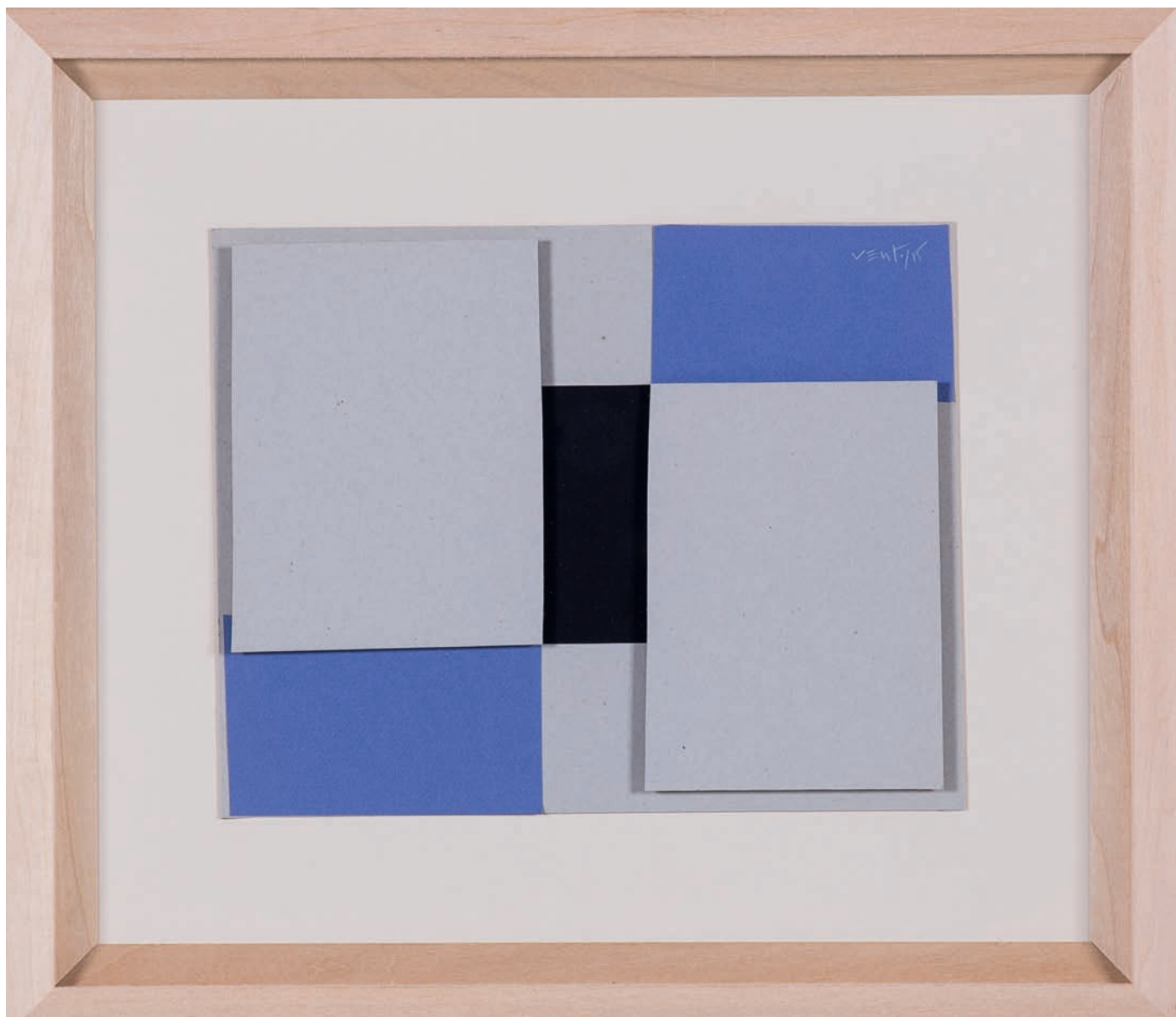

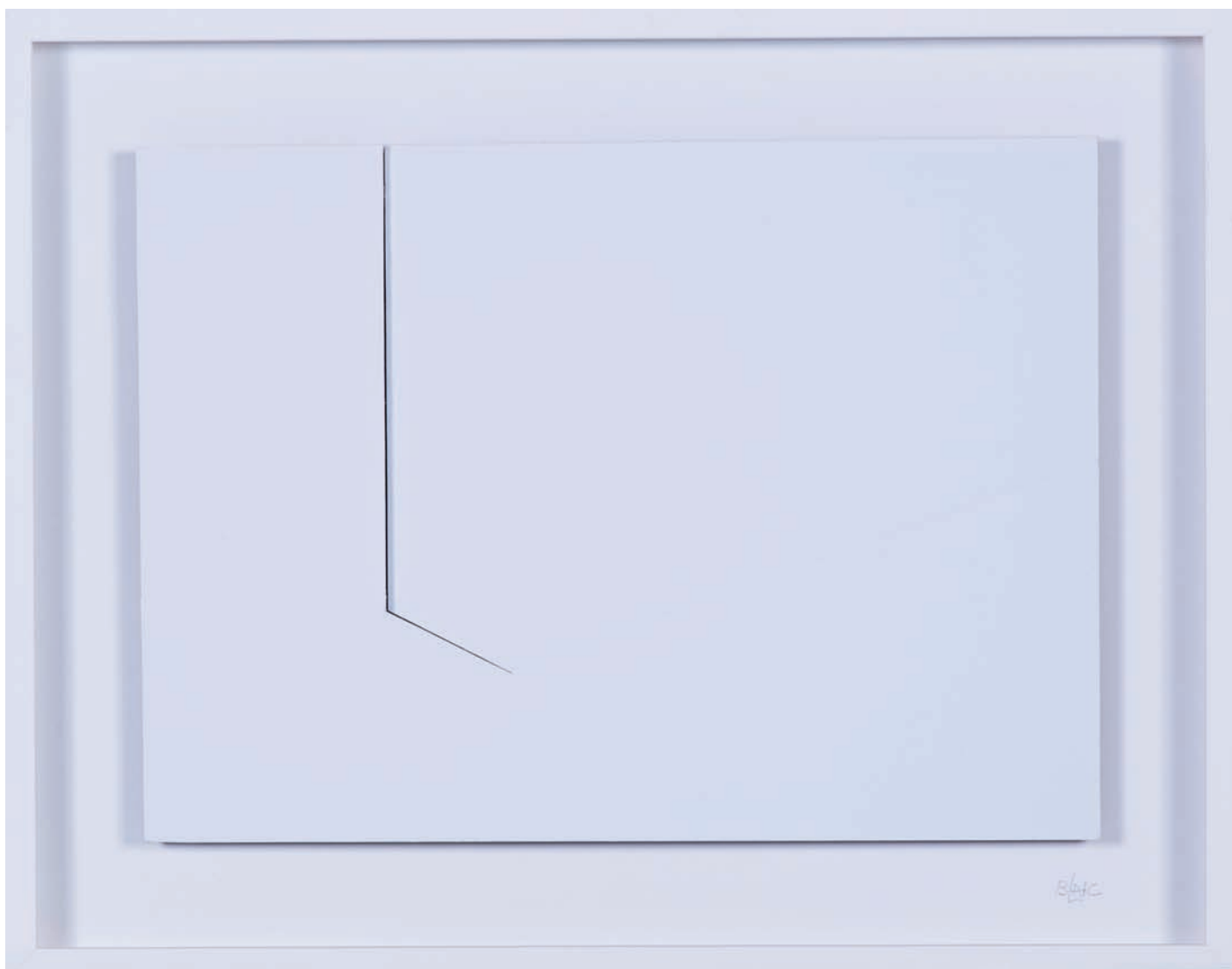
Elemento vertical · marbre i fusta · 28,5 x 22 x 9 cm

AHU · collage · 75 x 104,5 cm

Pared · cartró ploma · 38,5 x 49,5 cm

Lluís Blanc Escultures que van de la figuració a l'abstracció, de la síntesi a les formes; l'obra de Lluís Blanc respon a la introspecció i a l'evolució d'un artista interessat a donar veu a la matèria, i preocupat perquè la combinació de materials expressin una vida pròpia.

Sembla que la seva obra tendeix cada vegada més cap a la desaparició de la intervenció pel fet que l'artista ha permès i acceptat els accidents de la pedra i ha construït obres a partir d'acoblements detallant d'aquesta manera, les qualitats tàctils i visuals. D'aquesta manera, ha arribat a insistir en alguna entrevista: "cada vegada crec més que l'obra d'art és molt més qüestió d'atzar que de perfecció". No obstant aquesta participació atzarosa, el resultat final neix d'un estudi atent del bloc mitjançant el qual busca totes aquelles qualitats expressives per a la seva composició.

Utilitza només el marbre de Carrara, en coneixement del seu pes cultural. D'aquesta manera, combina aquestes pedres blanques juntament amb altres de roques o altres materials, una altra forma de relacionar tradició i inventiva, sempre amb important bagatge cultural per darrere.

Lluís Ventós Ha sobresortit com a pintor autodidacta rebel, impetuós i obert a la descoberta. En els seus inicis es va lliurar de ple a la pintura, Ventós inicia la seva carrera professional guiat per la més elemental intuïció.

L'obra d'aquests primers anys és d'una impetuositat visceral; un voler reflectir, de sobte, sense pauses ni miraments, una interpretació fantàstica i crítica d'una realitat, potser massa temps reclosa. A poc a poc incorporarà el que serà una constant en la seva obra: la reflexió permanent buscant la síntesi i la més elemental subtileza. Així com, ens presenta la utilització del símbol com a principi substancial del seu llenguatge.

La seva evolució artística no frena la seva inquietud per experimentar noves formes d'expressió. Descobreix l'ús del vidre gràcies a la seva tradició familiar, cosa que li permet endinsar-se en un nou món. De la mateixa manera, que l'admiració per la figura del "mestre d'aixa" el va predisposar a treballar amb la fusta. S'implica profundament en els rituals de la transformació de la matèria.

PIGMENT

GALLERY

Rosselló 193
08036 Barcelona
www.pigmentgallery.es
info@pigmentgallery.es
+34 93 452 81 62

Lluís Blanc

Forma

Lluís Ventós